

Ferenc pápa beszéde a Szent Egyed Közösséghez

Róma, Santa Maria in Trastevere-bazilika

2014. június 15. (vasárnap)

Kedves Barátaim!

Eljöttem meglátogatni a Szent Egyed Közösséget itt, a Trastevere negyedben, ahol megszületett. Köszönöm, hogy ilyen szívélyesen fogadtatok!

Krisztus körül gyűltünk itt össze, aki a mozaik magasából gyengéd és szerető pillantással tekint le ránk Szűz Máriával, akit karjával átölel. Ez az ősi bazilika sok római lakos és sok zarándok számára a mindennapi imádság helyévé vált. A város központjában imádkozni nem azt jelenti, hogy megfélemlünk az emberi élet, a városi lét peremvidékeiről. Azt jelenti, hogy itt fogadjuk be a szeretet evangéliumát, hogy elmenjünk a város és a világ peremvidékein élő testvéreinkhez!

Minden templom, minden közösség erre kapott meghívást a város kavargó, olykor összezavarodott világában. Minden az *imádsággal* kezdődik. Az imádság megóvja a város névtelen emberét olyan kísértésektől, amelyek minket is megkönyékezhettek: hogy főszereplők akarjunk lenni, akik körül minden forog; a közönytől; attól, hogy áldozatnak képzeljük magunkat. Közösségek első műve az imádság, amely abból áll, hogy Isten szavát hallgatjuk – ezt a kenyeret, amely erőt ad nekünk és segít továbblépni –, és tekintetünket Őreá emeljük, ahogyan ebben a bazilikában is tesszük: „Nézzetek rá, és öröm tölti el lelketek, s arcotok nem fog elpirulni” – mondja a zsoltár (Zsolt 34,6).

Aki az Urat nézi, az látja a többieket. Ti is megtanultátok meglátni a többieket, különösen a *legszegényebbeket*. Azt kívánom nektek, hogy éljétek meg, amit Riccardi professzor mondott, hogy közöttetek összekeveredik az, aki szolgál és az, akit szolgálnak. Olyan feszültség ez, amely lassan kienged, és már nem feszültség, hanem találkozássá, öleléssé válik: összekeveredik, hogy ki segít és kit segítenek. Ki a főszereplő? Mindketten, vagy jobban mondva: az ölelés.

A szegényekben Jézus van jelen, aki azonosul velük. Aranyszájú Szent János írja: „Az Úr a szűkölködő módjára közelít hozzád...” (*In Matthaeum Homil. LXVI, 3: PG 58, 629*). A szegényekkel együtt élő közösség vagytok, és maradjatok is ilyenek. Sok idős embert is látok közöttetek. Örülök, hogy a barátaitok, a felebarátaitok vagytok. Egy társadalom milyenségét az mutatja meg, ahogyan az idősökkel és a gyerekekkel bánik. Ha az időseket elvetik, elszigetelik, és gyakran alszik ki szeretet nélkül az életük, az rossz jel! Milyen jó azonban az az összefogás, amelyet itt látok a fiatalok és az idősök között, amelyben mindenki ad és mindenki kap! Az idősök és imádságuk gazdagság a Szent Egyed Közösség számára. Az a nép, amely nem őrzi meg az időseit, nem törődik a fiataljaival, az

jövő nélküli, remény nélküli nép. Mert a fiatalok (a gyerekek és a fiatalok) és az idősek viszik előre a történelmet. A gyerekek, a fiatalok, a maguk biológiai erejével, természetesen. Az idősek pedig úgy, hogy átadják nekik a nép emlékezetét. Amikor egy társadalom elveszíti az emlékezetét, akkor vége van, vége van. Rossz látni olyan társadalmat, népet, kultúrát, amely elvesztette az emlékezetét. A kilencvenéves nagymama, aki itt beszélt – ügyes volt! –, azt mondta, hogy újra megjelent a selejtezés, a kiselejtezés kultúrája. Ahhoz, hogy fenntartsuk a jelenlegi egyensúlyt, amelyben a világgazdaság középpontjában nem az ember áll, hanem a pénzbálvány, ki kell selejtezni dolgokat. Kiselejtezik a gyerekeket: csak semmi gyerek! Gondoljunk csak arra, hogyan alakulnak a születésszámok Európában: Olaszországban, Spanyolországban, Franciaországban... Kiselejtezik az időseket. A velük való bánásmód mögött rejtett eutanázia van, az eutanázia egyik formája. Nem hasznosak, és ami nem hasznos, azt ki kell selejtezni. Ami nem termel, azt ki kell selejtezni. A válság napjainkban olyan mély, hogy kiselejtezik a fiatalokat is: gondoljunk arra a hetvenöt millió huszonöt év alatti fiatalra, akik nincsenek „sem itt, sem ott”: sem munkában, sem iskolában. Nélkülözik mindkettőt. Ez történik ma ebben a fáradt Európában, ahogyan Ön mondta. Ebben az Európában, amely elfáradt: nem, nem öregedett meg, hanem elfáradt. Nem tudja, mit tegyen. Régebben egy barátom megkérdezte tőlem, miért nem beszélek Európáról. Csapdába ejtettem, azt kérdeztem tőle: „Hallotta, amikor Ázsiáról beszéltem?” Rájött, hogy hagyta magát beugratni. Ma Európáról beszélek. Európa fáradt. Segítenünk kell, hogy megfiatalodjon, megtalálja gyökereit. Igaz, megtagadta gyökereit. Igaz. De segítenünk kell, hogy újra megtalálja.

A szegényekből és az idősekből kiindulva lehet elkezdni megváltoztatni a társadalmat. Jézus azt mondja magáról: „A kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkövévé lett” (Mt 21,42). A szegények is valamiképpen „szegletkővet” jelentenek a társadalom építéséhez. Sajnos ma a spekulatív gazdaság egyre szegényebbé teszi őket. Olyan lényegi dolgoktól fosztja meg őket, mint a lakás és a munka. Ez elfogadhatatlan! Aki megéli a szolidaritást, az ezt nem fogadja el, hanem cselekszik. A szolidaritás szót sokan ki akarják iktatni a szótárból, mert bizonyos kultúra számára szitokszónak hangzik. Nem az! A szolidaritás keresztény szó! Ezért vagytok családja a hajléktalanoknak, ezért vagytok barátai a fogyatékkal élőknek, akik oly nagyon nagy emberséget képesek kimutatni, ha szeretik őket. Látok itt sok „új európai” is, bevándorlókat, akik fájdalmas és kockázatos utazást követően jutottak el ide. Közösségek gondoskodással fogadják őket, és megmutatja, hogy az idegen ember a testvérünk, akit meg kell ismerünk és akit segítenünk kell. Ez pedig megfiatalít minket.

Innen, a Santa Maria in Trastevere-bazilikából üdvözlök mindenkit, aki közösségek tagja a világ más országaiban. Őket is arra bátorítom, hogy legyenek Isten, a szegények és a béke barátai: aki így él, annak áldott lesz az élete, és ő maga is áldás lesz mások számára.

Néhány háborútól szenvedő országban igyekeztek életben tartani a *béke* reményét. A békéért végzett munka nem jár gyors eredményekkel, hanem a türelmes

kézművesek munkája, akik azt keresik, ami összeköt, és félreteszik, ami elválaszt, ahogyan Szent XXIII. János mondta.

Több imádságra és több párbeszédre van szükség. A világ párbeszéd nélkül megfullad. De párbeszéd csak úgy lehetséges, ha a saját identitásunkból indulunk ki. Nem tehetek úgy, mintha más lenne az identitásom, azért, hogy párbeszédet folytassak. Így nem lehet párbeszédet folytatni. Ez az identitásom, de párbeszédet folytatok, mert ember vagyok, férfi vagyok, nő vagyok; a férfinak és a nőnek pedig lehetőségében áll párbeszédet folytatni anélkül, hogy áruba bocsátaná saját identitását. A világ megfullad párbeszéd nélkül: ezért ti is hozzájárultok a vallások közötti barátság előmozdításához.

Menjetek előre ezen az úton: *imádság, szegények és béke*. Ha ezen az úton jártok, segítetek növelni az együttérzést a társadalom szívében – ez az igazi forradalom, az együttérzés és a gyengédség forradalma –, segítetek, hogy az ellenségeskedés és a közöny kísértetei helyett a barátság növekedjen.

3

Az Úr Jézus, aki a mozaik magasában átöleli szent édesanyját, legyen támaszotok mindenütt, és Máriával együtt öleljen át benneteket az ő irgalmában. Szükségünk van rá, nagy szükségünk. Ez az irgalmasság ideje. Imádkozom értetek, és ti is imádkozzatok értem! Köszönöm.

* * *

[A Szentatya elköszönő szavai a látogatás végén, a Szent Egyed-templom kapujában:]

Köszöntelek benneteket, szívből köszöntelek! Köszönöm a fogadtatást, és imádkozzatok sokat, a világban szükség van imádságra a békéért, azért a sok emberért, aki nélkülözi az élethez szükséges dolgokat: sok család van minden hónapban, amely nem tudja már fizetni az albérletet és ki kell költöznie, Isten tudja, hova. Szükség van az imádságra ezekért az új szegényekért, a háborúban szenvedő népekért, szükség van arra, hogy kérjük a békét. Az imádság a fegyverünk, hogy megérintsük Isten szívét. Ha imádkozunk, ő meghallgat minket. Rátok bízom az imádságot, az imádságot a szegényekért és a békéért; Isten áldjon meg benneteket! És imádkozzatok értem is, mert tudjátok, az én munkám ártalmas az egészségre, és különlegesen sok imára van szükségem! Köszönöm, nagyon köszönöm!

(Thullner Zsuzsanna fordítása)

© Libreria Editrice Vaticana, 2014.

© Thullner Zsuzsanna, 2014

